

det første maa tidsbegrænses, og Spørgsmaalet om, hvorvidt der skal fastsættes et ganske bestemt Beløb som Maksimum, er et Spørgsmaal, som naturligvis maa drøftes i det kommende Udvalg.

Jeg vil ogsaa henstille til den højtærede Handelsminister at give Meddelelse her i Tinget om, hvor stort et almindeligt Tilgodehavende Nationalbanken i Øjeblikket har i Landmandsbanken. Mig bekendt ligger dette Tilgodehavende mellem 150 og 200 Mill. Kr. Altsaa er Nationalbanken allerede engageret med saa store Beløb, at allerede dette viser, at hele Bankens Ledelse har været ganske forfejlet i denne Situation. Vi har meget at bebrejde Nationalbankens Direktion og dens Ledelse; de burde forlængst have vidst, at den Misère, vi nu er inde i, var ganske uundgaelig; de burde for længe siden have stoppet op med den Kredit og taget en Forhandling op med Regeringen og eventuelt med selve Landmandsbanken for at faa Forholdet ordnet. Ogsaa paa dette Omraade har Nationalbanken et overordentlig stort Ansvar. Men af Hensyn til den Statsgaranti, som vi eventuelt skal gaa med til at yde, er det nødvendigt, at vi faar Oplysning om, hvor stort et Engagement, eventuelt Inblankokredit, Nationalbanken i Øjeblikket har i Landmandsbanken. Jeg tager neppe meget fejl; naar jeg siger, at dette Beløb nærmer sig de 200 Mill. Kr., jeg har ikke Tallet præsent, de sidste Dage har jo naturligt ganske forandret dette Beløb ret betydeligt. Det Forhold maa Rigsdagen, det maa det kommende Udvalg vide Besked med, ellers kan man ikke tage Stilling til, hvorledes denne Statsgaranti skal være.

Denne Situation er ogsaa medvirkende til, at vi maa kræve en Ændring i Ledelsen indenfor Nationalbanken, kræve, at Staten som saadan faar Repræsentanter baade i selve Ledelsen og i Bankraadet. Det samme maa naturligvis blive Tilfældet indenfor selve Landmandsbanken. Jeg for mit Vedkommende vil sige, at jeg er paa det rene med, at ingen af de Herrer, der har underskrevet det falske Regnskab i 1920—21, kan sidde i den fremtidige Ledelse, ingen af dem. Der er nævnt her en enkelt som Hr. Riis-Hansen. Der er nævnt hans store Dygtighed o. s. v., men den Mand kan heller ikke sidde i den fremtidige Ledelse for den store Landmandsbank. Han kan ikke gøre det af forskellige Grunde. For det første har han været Medunderskriver af det falske Regnskab — det er falsk, det har vi vidst alle. Manden er efter min Mening i den Grad kompromitteret i hele denne Sag

ved hans gentagne Erklæringer, at han ikke kan blive siddende. Denne Mand, der var en ny Mand og nylig var kommet ind i Bankledelsen, og som skulde undersøge og være medvirkende til at rode op i alt det onde og daarlige, der var indenfor Banken, har den 4. Februar udtalt i Anledning af de stedfundne Rygter, at han ikke troede, at disse Rygter gjorde „saa megen Skade, som bekymrede samfundsfølende Mennesker maaske mener, Bankerne mærker det i hvert Fald ikke. Tilliden til disses Soliditet er, saa vidt jeg kan skønne, upaavirket deraf, og sidder der mulig hist og her nogen Tvivl hos en eller anden, vilde jeg tro, at denne vilde svinde, naar nu i den allernærmeste Fremtid Hovedbankerne kommer frem med deres Regnskaber for 1921“. Efter en saadan Erklæring og efter det Regnskab, Hr. Riis-Hansen underskrev, kan denne Mand ikke sidde i den fremtidige Ledelse af den store Bank. Han udtaler endvidere, at Banken har gjort store Forretninger, den har konsolideret sig ved Afskrivning af 25 Mill. Kr., saaledes at der nu absolut ingen Tvivl er om, at Banken er fuldt ud konsolideret. En Mand, der kan udtale sig saaledes, kan efter min Mening, hvor dygtig en Mand han end er paa andre Omraader, naturligvis ikke sidde som Bankdirektør i Landmandsbanken. Jeg mener, at man ganske naturligt ikke kan tage ganske enkelte Hensyn, fordi en Mand er dygtig. Glückstadt har saa sandelig ogsaa været dygtig, men det har ikke været til at føre Landet samfundsmæssigt frem, som det er blevet sagt fra den højtærede Statsministers Side Gang paa Gang, naar han holdt sine berømmelige Taler for samme Glückstadt og takkede ham og bærede ham med Storkorset og lignende Erkendtligheder for det Arbejde, han gjorde i Statens Tjeneste. Han har ogsaa været dygtig; Skatteyderne faar nu Lov til at betale hans Dygtighed.

Spørgsmaalet om andre Forhold, om Tantiemeforholdene og den Slags Ting, behøver jeg ikke at komme ind paa, men een Ting vil jeg gerne anmode den højtærede Handelsminister om, og det er rent ud at erkende, at Tiden nu er moden til at gennemføre de Forandringer i Bankloven, vi har krævet ikke een, men flere Gange. Jeg har krævet det i 1920 og gentaget det i 1921, og i Aften er der fra min højtærede Formand Hr. Pitzners Side fremsat et kraftigt Ønske om Ændringer i Bankloven. Disse Ændringer maa gaa ud paa dette ene, som jeg ogsaa har sagt gentagne Gange, ogsaa under de private Forhandlinger, at Embedsmænd ikke bør sidde i disse Be-